

Περιπλανήσεις στο Άγιον Όρος

/ [Γενικά Θέματα](#)

Φωτό: paterikiorthodoxia.com

Του Βρετανού Πρέσβη, Τζων Κίττμερ

Ήμουν 19 χρονών όταν προσπάθησα για πρώτη φορά να πάρω διαμονητήριο για το Άγιον Όρος. Είμαι πιστός αγγλικανός, και ενδιαφέρομαι εδώ και πολλά χρόνια για το μοναχισμό και την πνευματικότητα της Ορθοδοξίας. Το 1987, η αίτησή μου δεν έγινε δεκτή και αποκαρδιώθηκα λίγο. Έτσι χρειάστηκε να περιμένω 25 και πλέον χρόνια για να καλύψω το κενό αυτό στο ελληνικό μου βιογραφικό.

Την περασμένη βδομάδα, αφού απέκτησα επιτέλους και χωρίς πρόβλημα (χάρη στις εκκλησιαστικές αρχές) την απαραίτητη άδεια, ταξίδεψα βόρεια, μόνος μου εκτός από την αστυνομική μου συνοδεία, με σκοπό να περάσω τρεις νύχτες στον Άθω. Ήμουνα αποφασισμένος να περιηγηθώ ως προσκυνητής, με τη λιγότερη δυνατή εθιμοτυπία. Κατά την άποψή μου, ο σοβαρός προσκυνητής περπατάει και μετράει την πνευματική εμπειρία σε πραγματικό χρόνο, μακριά από το αυτοκίνητο και το ρολόι. Τώρα πια που οι περισσότεροι ταξιδεύουν στο Όρος με αμάξι, ήμουν τυχερός που ένας από τους συνεργάτες της ασφάλειάς μου ήταν πρόθυμος να

ανεχτεί έναν εκκεντρικό Άγγλο, και να με συνοδέψει πεζός.

Έτσι ο ακούραστος συνοδός ασφαλείας μου κι εγώ περπατήσαμε για πολλά χιλιόμετρα, άλλοτε στην ενδοχώρα, άλλοτε δίπλα στην ακτή, άλλοτε στο δάσος. Η φυσική ομορφιά του Όρους είναι εκπληκτική: βρίσκεται όχι μόνο στο αστραφτερό φως στην επιφάνεια του πελάγους και στον επιβλητικό όγκο του Άθω του ίδιου, αλλά και στη γεμάτη αποχρώσεις σκιά του φυλλοβόλου δάσους, και στους ορμίσκους και τους μυχούς της ακτής. Εκεί ένας λυρικός ρομαντικός νιώθει να προσεγγίζει το Υπερβατικό, άσχετα από την πίστη του και τις ελπίδες του.

Αλλά για μένα, η κύρια εμπειρία του Άθω δεν είναι τόσο η φυσική ομορφιά του παρθενικού τοπίου, όσο η εμβάπτιση του πιστού στους ρυθμούς και τις απαιτήσεις του μοναστικού βίου. Έτσι επισκεφτήκαμε πέντε μονές στα βόρεια και διανυκτερεύσαμε σε τρεις. Σε όλες, μας προσφέρθηκαν φιλοξενία, φιλία και συζήτηση με τους γέροντες, και παροτρυνθήκαμε διακριτικά να συμμετάσχουμε στην προσευχή της κοινότητας. Να ποιο είναι, ειδικά για τον μη ορθόδοξο, το προνόμιο του διαμονητηρίου.

Αγαπώ την ορθόδοξη λειτουργία και έχω παρευρεθεί σε πολλές υπέροχες λειτουργίες. Αλλά στην Ι.Μ. Ιβήρων, τη Σταυρονικήτα και τη Ξενοφώντος, είχα για πρώτη φορά την αίσθηση ότι η λειτουργία άνοιγε πραγματικά το δρόμο προς τις βαθύτατες πνευματικές αλήθειες και εξέθετε την ψυχή στην πιο βαθειά της αναζήτηση. Στη Θεία Λειτουργία της Ιβήρων και στον Εσπερινό της Ξενοφώντος, ντράπηκα για τα δάκρυα στο πρόσωπό μου. Αλλά, κοιτώντας γύρω μου, κατάλαβα ότι δεν ήμουν ο μόνος. Οι περισσότεροι από εμάς συγκινηθήκαμε εμφανώς από τη θαυμάσια αρμονία της μουσικής, της αρχιτεκτονικής και της τέχνης, καθώς και από τον μεστό λόγο της λειτουργίας και τη σταθερή της προτροπή σε μια πορεία μετάνοιας και ελέους. Για μένα δεν ήταν μόνο μια πολύτιμη εμπειρία που θα φυλάξω, αλλά κάτι που ελπίζω να επαναλάβω στο διάστημα της θητείας μου εδώ στην Ελλάδα.

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr